

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/10/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200707
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200707.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: S. N., nar. XX. S. XXXX, bytom R. O. Z. Q. I.. XXXX/XX, D. s doručovacou adresou T.. XX, XXX XX D., proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Prešove, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava,, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. decembra 2013 č. k. IS/34/2013-41, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 17. decembra 2013 č. k. IS/34/2013-41 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách

verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol. Na základe nižšie citovaných právnych noriem má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom, hoci tak krajský súd neučinil, ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č. p.: KRPZ-PO-KDI3-48/2013-P zo dňa 07.06.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - vid' č. 1. 3) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bardejove č. p. ORPZ-BJ-ODI2-28/2013-P z 21.03.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňový orgán“, resp. „prvostupňové rozhodnutie“ - vid' pripojený administratívny spis) a odvolanie zamietol.

3. Prvostupňový orgán uviedol, že žalobca v čase okolo 22.40 hod. dňa 26.01.2013 viedol v čase zadržania vodičského preukazu, ktorý v minulosti (t. j. 13.06.2009) odovzdal na základe exekučného príkazu pod č. EX 120/2005 (právoplatný dňa 19.05.2009), osobné motorové vozidlo výr. zn. N. XXX, ev. č. D. po miestnej komunikácii Ul. J. v D., kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI OR PZ Bardejov.

Týmto svojím konaním mal žalobca podľa prvostupňového orgánu porušiť ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“) s poukazom na § 137 ods. 2 písm. p) zák. č. 8/2009 Z. z., a tým bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z. účinného v čase opísaného skutku vodič nesmie viesť motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, v čase jeho odobratia alebo počas zadržania vodičského preukazu; to neplatí, ak sa učí viesť motorové vozidlo v autoškole, podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má povolenú jazdu podľa § 70 ods. 4 a § 71 ods. 2.

Podľa § 137 ods. 2 písm. p) zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je vedenie motorového vozidla bez príslušného vodičského oprávnenia, bez osoby spolujazdca podľa § 74 ods. 2 alebo počas zadržania vodičského preukazu; to neplatí, ak sa osoba učí viesť motorové vozidlo v autoškole, podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má povolenú jazdu podľa § 70 ods. 4 a § 71 ods. 2.

Podľa § 22 ods. 1 písm. c) zák. č. 372/1990 Zb. v citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia alebo počas zadržania vodičského preukazu okrem prípadu, ak sa učí viesť motorové vozidlo v autoškole, podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má v čase zadržania vodičského preukazu povolenú jazdu.

4. V súlade s § 22 ods. 2 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. bola žalobcovi uložená sankcia

a) vo forme pokuty vo výške 300,- € a

b) zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 12 mesiacov, ktorý začína plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súčasne žalobcovi bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania.

5. Ďalej prvostupňový orgán pri vymedzovaní skutkového stavu poukázal na dôkazy uvedené v spise, a to na správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, zápis o dychovej skúške, výpis z EDP žalobcu, fotokópie exekučného príkazu EX 120/2005, fotokópiu poverenia okresného súdu a fotokópiu vodičského preukazu č. I..

Čo sa týka zexekvovaného vodičského preukazu, prvostupňový orgán uviedol, že Okresný súd Bardejov poverením č. XXXX poveril súdneho exekútora JUDr. Q. D. vykonaním exekúcie na vymozenie uloženej povinnosti voči žalobcovi ako povinnému. Súdny exekútor vydal dňa 19.05.2009 podľa § 113 zákona NR SR č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti pod č. EX 120/2005 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zadržaním vodičského preukazu žalobcovi a z evidenčnej karty žalobcu vyplýva, že tento na základe vyššie uvedeného exekučného príkazu doručeného na Oddelenie dokladov odboru poriadkovej polície OR PZ v Bardejove odovzdal svoj vodičský preukaz dňa 13.06.2009.

6. Tiež vychádzal z ústneho pojednávania, kde žalobca uviedol, že exekučný príkaz na zadržanie vodičského preukazu je neopodstatnený, je vydaný na podnet klamlivých a nepravdivých písomností, t. j. nie v súlade so zákonom, a na základe tohto presvedčenia aj vozidlo v uvedenom čase šoféroval.

Vo vzťahu k zavineniu prvostupňový správny orgán mal za to, že priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a to vedenie motorového vozidla v čase zadržania vodičského preukazu bol spáchaný priamym a úmyselným konaním páchatela, ktorý si bol vedomý toho, že vedie motorové vozidlo v čase zadržania vodičského preukazu. Toto konanie obvineného nemožno kvalifikovať ako nedbanlivostné konanie, nakoľko žalobca do správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy uviedol, že motorové vozidlo viedol v čase protizákonného zadržania vodičského preukazu.

7. K osobe páchatela prvostupňový orgán uviedol, že po zastavení motorového vozidla hliadkou Policajného zboru žalobca spolupracoval, poslúchol všetky pokyny policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení a pri prejednávani priestupku sa správal slušne a disciplinované, na kladené otázky odpovedal priamo.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere uloženej sankcie prvostupňový orgán prihliadal aj na skutočnosť, že k skutku, z ktorého je žalobca obvinený, došlo pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia o skôr spáchaného priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. c) zák. č. 372/1990 Zb. porušením ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 8/2009 Z. z.

8. Na základe administratívneho odvolania žalobcu žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na prvostupňové rozhodnutie, priebeh konania, obsah odvolania s tým, že podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v celom rozsahu a nezistil dôvod na jeho zmenu ani zrušenie.

9. S námietkami žalobcu vo vzťahu k nezákonnému vydaniu exekučného príkazu žalovaný uviedol, že nemá žiaden dôvod pochybností o správnosti, pravdivosti a zákonnosti vydaného exekučného príkazu a mal za to, že exekučný príkaz bol vydaný zákonným spôsobom a je platný. Žalobca zároveň svoje opakované tvrdenia nielen v tomto, avšak aj v doterajších konaniach nepodložil žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom. Zo spisového materiálu rovnako podľa názoru žalovaného vyplýva, že žalobcovi uvedená skutočnosť a síce, že má zadržaný vodičský preukaz, až doposiaľ zrejme neprekážala a touto skutočnosťou sa žiadnym spôsobom nezaoberal, resp. sa tento stav nesnažil odstrániť, prípadne uviesť na správnu mieru.

V konečnom dôsledku však žalobca má v súčasnosti zadržaný vodičský preukaz na základe exekučného príkazu EX 120/2005, resp. orgánu Policajného zboru nebol doteraz v súlade s ustanovením § 179a ods. 4 Exekučného poriadku doručený príkaz na vrátenie vodičského preukazu v prípade, ak pominuli dôvody exekúcie.

10. Vo vzťahu k určeniu druhu sankcie a jej výmery žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, ktorá je vo svojej podstate vyjadrená v zákone,

najmä na spôsob a okolnosti jeho spáchania, na jeho následky, na mieru zavinenia, spoločenskú nebezpečnosť, ako aj na osobu páchatela, ktorý si bol vedomý, že vedie vozidlo v čase zadržania vodičského preukazu.

Prvostupňový orgán prihliadol aj na evidenčnú kartu žalobcu, z ktorej vyplýva, že v sledovanom období dvoch rokov opakovane sa v karte vyskytuje záznam o porušení obdobných, resp. totožných pravidiel bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a v celej evidenčnej karte má viacero záznamov o porušení pravidiel bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

11. Na základe uvedeného žalovaný dospel k záveru, že sankcia uložená žalobcovi prvostupňovým správnym orgánom za ním spáchaný skutok bola uložená a odôvodnená v súlade so zákonom a jej výška je primeraná porušeniu právneho predpisu tak, ako to prvostupňový orgán dostatočne uviedol a odôvodnil v rozhodnutí.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

12. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal žalobu z 28.06.2013 na Okresný súd Bardejov, ktorý ako vecne nepríslušný súd uznesením z 15.07.2013 vec postúpil na Krajský súd v Prešove.

13. Žalobca predovšetkým namietal, že prvostupňový správny orgán sa vôbec nezaoberal podstatou žalobcom vznesených námietok a to protiprávnym odobratím vodičského preukazu, a ako by nemal záujem prešetriť porušenie jeho základných ústavných práv proti jeho osobe.

Už pri odoberaní vodičského preukazu prítomným policajtom vznášal námietky, že mu odoberajú vodičský preukaz protizákonne, keďže mu dodnes nebol doručený návrh na začatie exekúcie. Následne mu nebolo doručené uznesenie o exekúcii a ani rozhodnutie o návrhu na odobratie vodičského preukazu. Týmto postupom bol závažným spôsobom porušený zákon.

14. Žalobca ďalej citoval ustanovenie § 52 ods. 1 Exekučného poriadku, pričom tvrdil, že mu toto základné ústavné právo na vznesenie námietok proti exekúcii bolo odopreté, čo jasne poukazuje na protizákonné a protiprávne konanie zo strany exekútora.

Preto žiadal prešetriť toto protiprávne a protizákonné odobratie vodičského preukazu v celom rozsahu od začatia celého procesu jeho nezákonných obvinení.

15. Na výzvu súdu žalobca žalobu doplnil písomným podaním zo dňa 20.09.2013 tak, že nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu vidí v tom, že sa správne orgány vôbec nezaoberali jeho námietkami protizákonného a protiprávneho konania exekútora pri vydaní exekučného príkazu na odobratie vodičského preukazu a na základe tohto protiprávneho konania exekútora došlo k závažnému porušeniu jeho základných ľudských a ústavných práv.

V súvislosti s uvedeným uviedol, že bolo porušené aj jeho základné ľudské právo v slobode pohybu jeho vlastným motorovým vozidlom, na ktoré bol zo zákona ako osoba so zdravotne ťažkým postihnutím na individuálnu prepravu odkázaný vlastným motorovým vozidlom.

16. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a žalobcovi nepriznať náhradu trov konania. Poukázal na obsah napadnutého rozhodnutia s tým, že žalobca v žalobe neuvádza nové podstatné skutočnosti oproti tým, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu o priestupku a trvá na dôvodoch uvedených v rozhodnutí o odvolaní.

B)

17. Krajský súd ako súd prvého stupňa po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

18. Ďalej krajský súd zdôraznil, že žalobcovi na základe citovaného exekučného príkazu bol zadržaný vodičský preukaz, ktorý žalobca príslušníkom Policajného zboru odovzdal.

19. Pokiaľ žalobca namieta, že v exekučnom konaní došlo k pochybeniam, pretože exekučný príkaz bol vydaný protizákonne a boli porušené jeho základné práva tak, ako ich definuje v žalobe, krajský súd poukázal na to, že nebolo povinnosťou príslušníkov Policajného zboru skúmať, či exekučný príkaz bol vydaný v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku. Tento exekučný príkaz vydaný bol, je na ňom vyznačená právoplatnosť, a ak žalobca mal pochybnosti a tieto má aj naďalej, že v exekučnom konaní došlo k porušeniu jeho práv, mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv zákonom stanoveným spôsobom v príslušnom právnom predpise, ktorým je Exekučný poriadok v spojení s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Navyše krajský súd upozornil, že žalobca nepredložil správnym orgánom ale ani krajskému súdu v tomto konaní rozhodnutie exekučného súdu, ktorý by sa stotožnil so subjektívnymi námietkami žalobcu v porušení jeho práv.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

20. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 07.02.2014 (č. 1. 48), v ktorom ako prílohu doložil upovedomenie o začatí exekúcie, proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca namieta, že do dňa podania odvolania mu nebolo doručené rozhodnutie exekútora o návrhu na odobratie vodičského preukazu, dôsledkom konania exekútora malo dôjsť k porušeniu čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky, základného ľudského práva na ochranu zdravia a ľudského práva v slobode pohybu vlastným motorovým vozidlom, osoby so ZŤP zo zákona na to odkázanej, správny orgán mal možnosť vyžiadať si jeho rozhodnutie od lekárskej posudkovej komisie o odkázanosti zo zákona na individuálnu prepravu vlastným motorovým vozidlom.

21. Záverom žalobca požadoval zrušenie rozsudku krajského súdu tak, že vyhovie odvolaniu a vráti celé konanie na opätovné a dôkladné prešetrenie od jeho počiatku.

B)

22. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 10.03.2011 (č. 1. 68) vyplýva, že s rozsudkom krajského súdu sa v plnej miere stotožňuje ako aj zotrváva na všetkých skutočnostiach uvedených vo svojom vyjadrení zo dňa 05.11.2013 k žalobe žalobcu a opakovane poukazuje, že žalobcovi bol zadržaný jeho vodičský preukaz č. I., na podklade doručeného exekučného príkazu č. EX 120/2005 v zmysle ustanovenia § 71 ods. 8 zák. č. 8/2009 Z. z., pričom žalobca tento sám odovzdal dňa 13.06.2009, t. j. o predmetnej skutočnosti nepochybné mal vedomosť.

23. Záverom žalovaný požadoval ako vecne správny potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po verejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný

v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

25. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu ako aj stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

26. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či bolo povinnosťou konajúceho priestupkového orgánu pri rozhodovaní o spáchanom priestupku preskúmať okolnosti, na základe ktorých bol žalobcovi zexekuvaný jeho vodičský preukaz.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

27. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného napadnuté žalobcom. Podľa súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009). Potom nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

28. Následne v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

29. Takisto Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5

O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

30. Priestupkové konanie je subsidiárne (podporne) v zmysle § 51 zák. č. 372/1990 Zb. upravené režimom Správneho poriadku, t. j. platí výkladová zásada, že postup výslovne neupravený ustanoveniami zák. č. 372/1990 Zb. sa riadi Správnym poriadkom.

Základnou procesnou zásadou priestupkového konania je zásada zákonnosti upravená najmä prostredníctvom § 3 ods. 1 Správneho poriadku ako vykonávajúca norma k čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa § 51 zák. č. 372/1990 Zb. platí, že ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. 4)

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

31. Argumentáciu žalobcu o protizákonnom odobratí vodičského preukazu, ktorý mu mal byť odobratý na základe exekučného príkazu č. EX 120/2005 vydaného na zadržanie vodičského preukazu a ktorý je podľa žalobcu neoprávnený a je vydaný protizákonne (viď najmä námietky zdôrazňujúce procesné chyby pri jeho doručovaní), ktorú napríklad uplatnil v administratívnom odvolaní, žalovaný bol povinný vyhodnotiť ako predbežnú otázku.

V zmysle § 40 ods. 1 Správneho poriadku má správny, t. j. aj v prejednávanej veci priestupkový prvostupňový orgán, zo zákona danú širokú právomoc na vytváranie (postup v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) zákonných úsudkov na predbežné otázky nastolené osobitosťami a špecifikami priestupku. Zákonodarca však v snahe predísť konfliktu medzi výkonom rozhodovacích právomocí rôznych orgánov štátnej moci, toto oprávnenie limitoval v prípade existencie právoplatne rozhodnutej predbežnej otázky.

Podľa § 40 ods. 1 Správneho poriadku platí, že ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol príslušný orgán, je správny orgán takým rozhodnutím viazaný; inak si správny orgán môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

32. Z vyššie uvedeného ustanovenia § 40 zák. č. 8/2009 Z. z. vyplýva zákonom predpokladaný postup vytvárania úsudku, ktorý je pri právoplatne nerozhodnutých veciach ďalej obmedzený pre oblasť trestného a správneho trestania, osobného stavu fyzickej osoby a existencie právnickej osoby.

Podľa § 40 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán si nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kto spáchal trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt, alebo o osobnom stave fyzickej osoby, alebo o existencii právnickej osoby, ak patrí o tom rozhodovať súdu.

33. V prejednávanej veci však predbežná otázka nastolená argumentáciou žalobcu vychádzala z právoplatného exekučného príkazu č. EX 120/2005 (nadobudol právoplatnosť dňa 19.05.2009 a vykonaný bol k 13.06.2009). Je nepochybné, že predbežnú otázku možnej protiprávnosti, resp. nezákonnosti uvedeného právoplatného exekučného príkazu nemohol prvostupňový orgán a ani žalovaný preskúmať, a naopak boli jeho účinkami viazaní. Iba žalobca mohol v rámci svojej obrany sa napríklad domáhať na príslušnom orgáne odkladu alebo zastavenia exekúcie postupom v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

V prejednávanej veci však v argumentácii žalobcu nič nenasvedčuje tomu záveru, že by žalobca aj tento výsledok súdnej a inej ochrany dosiahol. Preto správne rozhodol žalovaný, ak konštatoval, že pri svojom rozhodovaní sa riadil vyššie uvedeným právoplatným exekučným príkazom.

34. Čo sa týka ďalšej námietky žalobcu, t. j. že uvedené vozidlo potrebuje riešiť svoju odkázanosť na individuálnu prepravu vlastným motorovým vozidlom, Najvyšší súd poukazuje na zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, resp. už viackrát citovaný zákon č. 8/2009 Z. z., v ktorých ustanoveniach sa nenachádza a ani nedefinuje žiadna exempcia alebo priestupková imunita pre osoby poberajúce peňažný

príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla.

Preto aj túto námietku Najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

V.

35. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie odporcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené; neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti spochybňujúce toto zistenie. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že konanie žalobcu naplnilo všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, ktorý je žalobcovi kladený v zmysle vyššie citovaných ustanovení za vinu.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

36. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, Najvyšší súd s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

37. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo.

38. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).